

RÊWÎTIYA BER BI BIC VE LI PARÎSÊ

Min plana rêwîtiya xwe çêkiribû û ji Chanel re gotibû ku ez ê di sê hefteyan de bigihîjim Parîsê.

Ji bilî parvekirina wê agahiya tenê, ew bi aqil û bi xwe ve girtî ma, jineke fransî ya tîpîk. Wê tiştekî din nepirsî.

Dema çûyîna min li gorî mantiqekî pir rast bû.

Diviya bû ez teqawidiya xwe ya mehane ya 351 euroyê werbigirim, û bi wî pereyê ez ê bikaribim biçim. Pirs rastîn ne ew bû ka ez dikarim biçim an na, lê çawa.

Min li hevalemî xwe geriya ku bi rêkûpêk kamyonên navneteweyî dajot, û em li hev hatin ku ew ê min bi xwe re bibe.

Lê berî ku ez qebûl bikim, diviya bû ez bizanim ka ew çî vediguhêze. Heke trêylar bi heywanan dagirtî bûya, diviya bû ez bi bîhnê re têbikoşim.

Dayika Gillette li ser xalekê qet bi zarokên xwe re nerm nebû: pîrsgirêk qet ne di hundirê hiş de ye; ew tenê di wan kiryanan de heye ku çareseriyên diafirînin.

Ji bo cihê mayînê, min odeyeke hevpar li derveyî bajêr dîtibû. Rojê diwanzdeh euro bû.

Cih nêzîkî rawestgeha dawî ya xeta metroyê bû, û veguhastina ber bi bajêr ve dê rojê tenê sê euro bûya.

Mayîna min dê ji sê rojan zêdetir nebûya, ne ji ber hîlbijartinê lê ji ber planê.

Heta ku hevalê min ê kamyonvan barê xwe li Brûkselê teslîm bike, ez ê jixwe ji bo rêwîtiya vegeerê amade bûma, û vê carê ez ê ne xema wê yekê bixwim ka ew çî vediguhêze.

Di dawiyê de roja çûyînê hat.

Saet di duyê sibê de, jina min pirsî ka ez diçim ku derê.

Wê ez dîtîm ku li wir bi çenteyekî bi teker rawestiyame, bi kincên asayî.

Min jê re got ku derfet ji min re hatibû dayîn ku beşdarî civîneke girêdayî karekî bibim, her çend min nizanibû ka dê çi rol ji min re bê pêşkêşkirin.

Min hêvî dikir ku, li gorî jêhatîbûnên min, pozîsyona herî bilind a berdest belkî dê karkerê embarê bûya.

Min ê tiştê hilnebijarta. Heke li xweşa min biçûya, min ê tenê qebûl bikira.

Eugenio kamyon li destpêka wê rêya ku diçû mala min park kiribû.

Gava ku ez gihîştîm wî, xema min a yekem ew bû ku fêr bibim ka ew çi vediguhêze.

Tu yê bawer nekî. Trêyler plastîk hildigirt ku ji bo BIC Belgium bû, li wir dê ji bo çêkirina pênuşan bihata bikaranîn.

Ahahahah.

Di rêwîtiya sî û du saetan de ji Reggio Calabria heta Parîsê, em tenê li stasyonên xizmetê yên otobanê ji bo sotemenî, xwarin û destavê sekinîn.

Di vê navberê de, Eugenio her belgeyên takografê diguherandin. Her carê ku wî wisa dikir, navê ajokarekî cuda li ser kaxezan xuya dibû. Her tim Eugenio li pişt direksiyonê bû. Lê pergale şexş ajokarên cuda tomar dikirin.

Tenê ev têra fêmkirinê dikir ku ez di nav pergalekê de bûm ku bi rêkûpêk kar nedikir, û ku ev tenê çareserî bû ku mirovan ji bo kêmkirina lêçûnan dîtibû.

Di dawiyê de em gihîştin derdora Parîsê.

Eugenio ez li nêzîkî stasyoneke metroyê daxistim, heman stasyon ku diviya bû ez dîsa bibînim dema ku wextê vegera malê bihata.

Wî ji min pirsî ka ez diçim ku derê.

Min bersiv da: «Ez diçim hin jinan bibînim.»

Wî li min nêrî û got: «Hêza seksê.»

Ferdinando